



Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Τὰ ξέρεις;... παραιτήθηκε λοιπὸν ὁ Δεληγιάννης
καὶ ἡ ἐσχάτη, Περικλῆ, χείρων τῆς πρώτης πλάνης.

Π.—Ἐξηγηθῆτε...

Φ.— Μάθετε λοιπὸν πῶς παρητήθη
κι' ἀναβρασμὸς ἐπικρατεῖ σπουδαῖος εἰς τὰ πλήθη.

Π.—Ἐξηγηθῆτε...

Φ.— Μάθετε καὶ ἄλλα πῶς τελοῦνται
καὶ ὅτι δύο ὑπουργοὶ ἀκόμη παραιτοῦνται.

Π.—Ἐξηγηθῆτε...

Φ.— Τί φορικτὸν νὰ τὸ σκεφθῶ ἀκόμα
πῶς ὁ πανίσχυρος τῆς χθὲς ἐκτάδην κεῖται πτώμα,
ὁ ἔχων ὄλην, Περικλῆ, τὴν πλειονοψηφίαν,
ἀλλὰ καὶ πνεύματος πολλήν, ὡς λέγουν, ἀτροφίαν,
ὁ σήμερον δυνάμενος τὸ πᾶν ν' ἀναστατώσῃ,
εἰς ἓνα τέτοιο ζήτημα παραίτησιν νὰ δώσῃ.

Π.—Ἐξηγηθῆτε...

Φ.— Τὸ συμβᾶν τυγχάνει ντιλικάτο
καὶ τὸ Παλάτι φαίνεται πῶς ἤλθε ἀνω κάτω
καὶ δ' αὐτὸ κι' ὁ βασιλεὺς παθὼν ἐκ νοσταλγίας,
ἀπέρχεται εἰς τὰ λουτρά πρὸς τὸν σκοπὸν ὑγείας.
Εἰς ἐκ τῶν δύο, βασιλεῦ, σφοδρὰν κραυγὴν ἀφίνει,
ἐγὼ ἢ ὁ Εὐθύμιος πλησίον σας θὰ μείνῃ.
Οὐ δύναται τις εἰς θεὸν καὶ Μαρμωνᾶν δουλεύειν
κι' εὐκόλως δὲν ὑφίσταται ποσῶς τοιαύτην χλεύην.

Π.—Ἐξηγηθῆτε...

Φ.— Καὶ λοιπὸν μπερδεύεται τὸ πρᾶγμα
καὶ στέλλει ὁ Εὐθύμιος εἰς τὸ προσῆκον τάγμα.
Καὶ τὸν θυμοῦμαι, Περικλῆ, 'στοῦ Παλατιοῦ τοὺς
[μγάλους

πόσον καλὰ διηύθυνε μικροῦς τε καὶ μεγάλους
ὁ γίγας 'στὸ ἀνάσιμα καὶ παρασῆμων πλήρης,
οὐδέποτε 'στὴν αἴθουσαν ἐρχόμενος ξιφῆρης,
ὁ στέλλων προσκλητήρια καὶ εἰς ἐμὲ ἀκόμα,
ὡς δῆθεν 'στῶν διπλωματῶν ἀνήκοντα τὸ σῶμα
καὶ τέλος ὁ εὐτράπελος τῶν βασιλέων φίλος
νὰ διωχθῆ ἐκ τῆς Αὐλῆς ὡς ὀχληρὸς τις ψύλλος.
Καὶ δὲν 'μπορῶ, βρὲ Περικλῆ, ποτέ μου νὰ ξεχάσω,
βουζ-ἀντροὰτ ἐ βουζ-ἀγκὸς κι' ἐκεῖνο του τὸ πάσσο!

Π.—Ἄλλ' εἶναι δίκαιον λοιπὸν, χωρὶς καμμιά αἰτία,
νὰ μὲ κρατῆς, βρὲ Φασουλῆ, ἐν φοβερᾷ σκοτίᾳ;
Παρακαλῶ σε, κύριε, θερμῶς καὶ ὑπερμέτρως
νὰ μ' ἐξηγήσῃς τὸ συμβᾶν σαφῶς...

Φ.— Ὁ Χατζηπέτρος!

Π.—Τί ἔκαμε;...

Φ.— Τὸν ἐδιώξαν ἐκ τῆς Αὐλῆς ἐσχάτως
κι' ἤσυχασε Πρωθυπουργὸς καὶ βασιλεὺς καὶ κράτος,
διότι ὡς εὐτράπελος ὑπέπεσεν εἰς πλάνην
εἰρωνικῶς νὰ ἐκφρασθῆ διὰ τὸν Δεληγιάννην
καὶ ὡς ἐκ τούτου ἡ Αὐλὴ 'στὸ τάγμα του τὸν στέλλει,
διότι ὁ Πρωθυπουργὸς τὸ κρίνει κ ἄ ζ ο υ ς μ π ἔ λ λ ι.
Βλέπεις πῶς γίνεται ἀγὼν μὲ αὐλικούς μας φίλους,
καθὼς καὶ μὲ πολιτικούς ὀλίγον Μπερτολδίνους.

Π.—Λοιπὸν;

Φ.— Λοιπὸν ὁ βασιλεὺς εἰς τὰ λουτρά πηγαίνει
κι' ὁ κύριος Θεόδωρος Πρωθυπουργὸς μας μένει.
καὶ πάλιν ἐπανέρχεται ἀπὸ τῆς Ἑσπερίας
μὲ τὴν Αὐτοκρατορίσαν τῆς κραταιᾶς Αὐστρίας
συγχρόνως κι' ἡ βασίλισσα τῆς Ἰταλίας φθάνει,
διότι ἐπεθύμησε νὰ 'δῆ τὸν Δεληγιάννη.
Καὶ ἤδη ἂν σχετίσωμεν τὰ γεγονότα πάντα,
τούτέστι τὰ συμβαίνοντα, καθὼς καὶ τὰ συμβάντα,
πρὸς τούτους δὲ ἂν βλέμμα μας διφθῆ σπινθηροβόλον
πρὸς τὸν λιμενιζόμενον ἐν τῷ Φαλήρω στόλον,
ἀφίνοντες δὲ πρὸς στιγμὴν τοὺς ἀηδεῖς μας στίχους
κι' ἀκούοντες ὀδυνηρῶς τῶν κανονιῶν τοὺς ἤχους,
φοβοῦμαι ὅτι κατοχὴν θὰ ἔχαμεν καὶ πάλιν...
καὶ ὅπως εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Πάρκερ τὴν μεγάλην
ἐμόλυναν οἱ κάτοχοι τὸν καθαρὸν ἀέρα,
φοβοῦμαι πῶς μαζί μ' αὐτοὺς θὰ ἔλθῃ κι' ἡ χολέρα.
Αὐτὰ τὰ κατ' Εὐθύμιον καὶ κατὰ Δεληγιάννη...

Π.—Μωρὲ τί ζέστη, Φασουλῆ, αὐτὸν τὸν μῆνα κάνει.

Φ.—Θὰ ξεραθοῦμε, ἀδελφέ κι' ἐμεῖς σὰν τὴν σταφίδα.

Π.—Εἶδες, βρὲ σύ, τὸν Δουπερὲ τὸν Ναύαρχο;

Φ.— Τὸν εἶδα.

Π.—Καὶ τί μ' αὐτό;

Φ.— Ξέρω κι' ἐγὼ; μ' ἐρώτησες καὶ εἶπα.

Π.—Ἀναμφιβόλως, Φασουλῆ, θὰ σὲ κτυπήσω...

Φ.— Κτύπα.

Π.—Στάσου λοιπὸν, ψοφοδεῆ, καὶ ἡ στιγμὴ ἐπέστη...
πάρε ὀλίγαις καρυδιαῖς ὀφέλιμας 'στὴ ζέστη.

Ὁποῖος θεριακλῆς γυρεῖται καπνὸ πρώτης γιὰ ραχάτι,
θαῦρη 'στὸ Καπνοπωλεῖον Περικλέους Μενιδιάτη,
κάτω τοῦ Ξενοδοχείου τοῦ γνωστοῦ τῆς Μασσαλίας
κι' εἰς τὸν δρόμον τοῦ Αἰόλου... ταῦτα χάριν ἀκριβείας.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὴ γραφεῖο — μέσα 'στὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτεῖων — μ' ἓνα κάποιο Φαρμακεῖον,

Καφενετῶν «Ἐξ Φρονοόντων» — νύκτα ἡμέρα συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τόσους,
μ' οὐρητήρια, σαντοῦρτζα — καὶ μὴ μάνδρα μὲ γοιδοῦρτζα.